

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a členov senátu JUDr. Jozefa Hargaša a JUDr. Zdenky Reisenauerovej v právnej veci žalobcov: **1. Ing. M. E.**, bytom v B, D. a **2. E. s.r.o.**, so sídlom v Ž. IČO: X., *oboich zastúpených R., s.r.o.*, so sídlom v B., IČO: X., proti žalovanému **Úradu priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky**, so sídlom v Banskej Bystrici, Jána Švermu 43, za účasti E. (E.), so sídlom R., zastúpenej Mgr. Ing. M. J., advokátkou, so sídlom v B., o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. POZ 38-2000/OZ 196296 II/144-2009 zo dňa 25.8.2009, o odvolaní žalobcov 1. a 2. proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 24S/52/2009-89 zo dňa 26.2.2010, jednohlasne, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 24S/52/2009-89 zo dňa 26. februára 2010 **p o t v r d z u j e**.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Banskej Bystrici zamietol žalobu, ktorou sa žalobcovia 1. a 2. (ďalej len „žalobcovia“) domáhali preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. POZ 38-2000/OZ 196296 II/144-2009 zo dňa 25.8.2009, ktorým jeho predsedníčka zamietla rozklad proti prvostupňovému rozhodnutiu č. POZ 38-2000/OZ 196296-I/89-2007 zo dňa 26.7.2007, ktorým bola z registra ochranných známkov vymazaná ochranná známka č. X ktorej majiteľom bol v tom čase žalobca 1., a to na návrh E. (E.) B., ktorý je v tomto konaní ďalším účastníkom konania (ďalej aj „účastník konania“). O trovách konania rozhodol krajský súd tak, že žalobcom ich náhradu nepriznal.

V odôvodnení rozsudku uviedol, že zo zistení, že prvostupňový správny orgán dňa 26.7.2007 rozhodol o výmaze slovnéj ochrannéj známky E. č. X. z registra ochranných známk, že toto rozhodnutie bolo včas napadnuté žalobcom 1. podaním rozkladu, ktorý bol správne mu orgánu doručený 4.9.2007, že po podaní rozkladu dňa 15.11.2007 podal žalobca 2. ako nadobúdateľ predmetnej ochrannéj známky žiadosť o zápis jej prevodu, ku ktorej pripojil plnú moc pre svojho zástupcu aj na zastupovanie v konaní podľa zákona o ochranných známkach, pričom správny orgán zmenu majiteľa zaregistroval 18.12.2007, a že o rozklade rozhodla predsedníčka žalovaného rozhodnutím zo dňa 25.8.2009, v ktorom za účastníka konania v záhlaví označila nového majiteľa, a to žalobcu 2., vplynulo, že tvrdenia žalobcov obsiahnuté v žalobe o nekonaní správneho orgánu s účastníkom konania, resp. o konaní s inou osobou ako účastníkom konania, nezodpovedajú obsahu spisu. Vyjadril názor, že v zmysle § 14 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) je účastníkom správneho konania v konaní o výmaz ochrannéj známky bezpochyby majiteľ tejto ochrannéj známky. Poukázal na to, že správny poriadok nemá osobitnú úpravu pre prípad, že v priebehu správneho konania dôjde k zmene účastníka konania, avšak ukladá správne mu orgánu, aby konal s každým, kto účastníkom v zmysle § 14 citovaného zákona je, a v prejednávacom prípade správny orgán v dôsledku zmeny účastníka konania po podaní rozkladu, teda v priebehu druhostupňového konania, pokračoval v konaní s novým majiteľom ochrannéj známky. Krajský súd ďalej konštatoval, že medzi účastníkmi nebolo sporné, že žalobca použil skratku medzinárodnej medzivládnej organizácie, a to E. E. ako slovnú ochrannú známku a že použitie a zápis tejto skratky bol urobený tak, že celá skratka bez najmenej zmeny doslovne predstavuje slovnú ochrannú známku, ani to, že podľa článku 6ter Parížskeho dohovoru písmeno b) je použitie takejto skratky ako ochrannéj známky zakázané, avšak sporné bolo to, či v tomto prípade sú dôvody na výnimku zo zákazu upravenej pod písm. c) článku 6ter Parížskeho dohovoru. Krajský súd ďalej poukázal na to, že žalovaný svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že boli naplnené podmienky na výmaz ochrannéj známky v zmysle § 16 ods. 1 a § 2 ods. 1 písm. h) zákona o ochranných známkach konštatujúc, že navrhovateľ výmazu má vo WIPO v zmysle článku 6ter Parížskeho dohovoru chránené označenie E., pričom rozsah tejto ochrany je daný počtom krajín, ktoré sú členmi Parížskeho dohovoru, medzi ktoré patrí aj Slovenská republika, a preto považoval za irelevantné, že majiteľ ochrannéj známky vykonáva svoju činnosť výlučne na území Slovenskej republiky, nakoľko na našom území je predpoklad stretu označenia navrhovateľa výmazu a napadnutej ochrannéj známky, pričom nie je dôležité posudzovať zhodnosť alebo podobnosť tovarov a služieb navrhovateľa výmazu a majiteľa ochrannéj známky, ale len to, či napadnutá ochranná známka nie je zhodná alebo nie je napodobeninou erbu, vlajky, symbolického znaku, skratky alebo názvu medzinárodnej medzivládnej organizácie, ktorých je jedno alebo viac újnjých krajín členom. Poukázal na to, že z článku 6ter Parížskeho dohovoru pre tento prípad vyplýva, že zápis skratky medzinárodnej medzivládnej organizácie alebo použitie takejto skratky ako ochrannéj známky alebo ako súčasť ochrannéj známky, je újnjná krajina povinná odmietnuť a ak už bol vykonaný, tak je ho povinná zrušiť; výnimku z tohto pravidla podľa písm. c) citovaného článku tvorí skutočnosť, že použitie skratky medzinárodnej medzivládnej organizácie do ochrannéj známky by

bolo takého druhu, že by nemalo v sebe potenciál vzbudiť vo verejnosti dojem o súvislosti medzi majiteľom ochrannej známky a skratkou medzinárodnej medzivládnej organizácie, a tiež skutočnosť, že použitie skratky medzinárodnej medzivládnej organizácie do ochrannej známky by bolo takého druhu, že by nevznikla možnosť klamania verejnosti o súvislosti medzi majiteľom ochrannej známky a medzinárodnou medzivládnu organizáciou. Podľa názoru krajského súdu sa žalobcovia mýlia, keď za dôvody výluky podľa článku 6ter písm. c) Parížskeho dohovoru považujú spôsob použitia ochrannej známky a za podstatné tie skutočnosti, aké tovary a služby sú ochrannou známkou chránené, resp. či ide o totožné alebo podobné služby s tými, ktoré sú predmetom činnosti medzinárodnej medzivládnej organizácie, ktorej skratku použili ako svoju ochrannú známku. Upriamil pozornosť na to, že citovaný článok 6ter písm. c) Parížskeho dohovoru neupravuje ako dôvod výluky aplikácie zákazu použitia tam uvedených znakov a symbolov ako ochranných známk, ale spôsob použitia zakázaného symbolu znaku v ochrannej známke, a preto ani podľa jeho názoru nie je podstatné, ako sa používa ochranná známka, t. j. pre aké tovary a služby je zapísaná, ale podstatný je spôsob, akým je v ochrannej známke použitý alebo zapísaný zakázaný prvok, to znamená v tomto prípade skratka medzinárodnej medzivládnej organizácie, a zároveň podstatné z hľadiska splnenia podmienok na výmaz ochrannej známky je, či použitie zakázaného prvku v ochrannej známke je alebo nie je takého druhu, aby vyvolalo vo verejnosti súvislosť medzi majiteľom ochrannej známky a skratkou medzinárodnej medzivládnej organizácie alebo aby vyvolalo súvislosť medzi majiteľom ochrannej známky a medzinárodnou medzivládnu organizáciou. Krajský súd konštatoval, že v tomto prípade bol zakázaný prvok - skratka medzinárodnej medzivládnej organizácie, použitý stopercentne v úplnom znení ako slovná ochranná známka, teda vymazanú slovnú ochrannú známku E. netvorilo nič iné, ako slovo predstavujúce skratku medzinárodnej medzivládnej organizácie, ktorej je Slovenská republika členom. Takýto spôsob použitia skratky v ochrannej známke, t. j. jej zápis do ochrannej známky v úplnom znení automaticky bez ďalšieho, vyvoláva podľa názoru krajského súdu súvislosť medzi používateľom ochrannej známky a skratkou medzinárodnej medzivládnej organizácie, a tým má zároveň v sebe aj potenciál klamania verejnosti o súvislosti medzi majiteľom ochrannej známky a medzinárodnou medzivládnu organizáciou. Krajský súd uzavrel, že rozhodnutie a postup správneho orgánu v medziach žaloby sú v súlade so zákonom, a preto žalobu podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) ako nedôvodnú zamietol. Žalobu žalobcu v 1. rade bolo podľa jeho názoru potrebné zamietnuť aj pre nedostatok aktívnej legitimácie tohto účastníka na podanie žaloby o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu, nakoľko toto rozhodnutie sa jeho práv a právom chránených záujmov žiadnym spôsobom netýka, čo by bolo inak dôvodom na zastavenie konania proti tomuto účastníkovi podľa § 250d ods. 3 OSP. Výrok o trovách konania odôvodnil poukazom na § 250k OSP neúspechom žalobcov v konaní.

Proti tomuto rozsudku podali žalobcovia v zákonnej lehote odvolanie navrhujúc, aby odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok krajského súdu tak, že rozhodnutie žalovaného zruší a vec mu vráti na ďalšie konanie, alebo aby napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Zároveň uplatnili

trovy konania. Ohľadne ich žalobnej námietky o odňatí zákonného práva žalobcovi 2. byť účastníkom správneho konania, keďže sa mal stať účastníkom konania o výmaz ochrannej známky, avšak správny orgán nevykonal žiadny úkon, ktorým by ho zapojil do konania a ani žiadny úkon, ktorým by žalobcu 1. z konania vylúčil, neobstojí podľa názoru žalobcov argumentácia žalovaného, s ktorou sa stotožnil aj prvostupňový súd, že žalobca 2. mal toho istého právneho zástupcu ako žalobca 1., pretože plnomocenstvo udelené žalobcom 2. tomuto právnomu zástupcovi bolo udelené iba na účely prevodu ochrannej známky, a v čase jeho udelenia nebol žalobca 2. účastníkom konania, nebol majiteľom ochrannej známky. Namietali pravdivosť tvrdenia súdu v odôvodnení napadnutého rozsudku, že zo správneho spisu vyplýva, že rozhodnutie žalovaného bolo doručované žalobcovi 2., keďže podľa jeho rozdeľovníka bolo zasielané iba advokátke Mgr. M. J. a advokátovi JUDr. R. L.. Namietaným opomenutím účastníka konania boli podľa názoru žalobcov porušené zákonné práva žalobcu 2., ktorý nemal možnosť uplatňovať v správnom konaní svoje práva, bol znevýhodnený oproti ďalšiemu účastníkovi konania, a preto namietal, že správne konanie o výmaz ochrannej známky je postihnuté neodstrániteľnou vadou. Ďalej v odvolaní upriamili pozornosť na to, že vo výroku rozhodnutia žalovaného, je uvedené, že predsedníčka žalovaného rozhodovala o rozklade podanom majiteľom ochrannej známky – žalobcom 2., ktorý však v čase podania rozkladu nebol majiteľom ochrannej známky a ani nepodával rozklad, pričom poukázali aj na to, že rozhodnutím predsedníčky žalovaného sa potvrdilo rozhodnutie žalovaného o výmaze ochrannej známky majiteľa – žalobcu 1., ktoré v čase jeho potvrdenia už obsahovalo vo výrokovej časti nesprávne chybné údaje. Namietali preto nevykonateľnosť prvostupňového rozhodnutia po jeho potvrdení zamietnutím rozkladu, keďže vymazáva ochrannú známku inej osoby ako majiteľa tejto ochrannej známky, a zmätočnosť výroku druhostupňového rozhodnutia v dôsledku chybného údaja o osobe podávajúcej rozklad a o právnom zástupcovi majiteľa ochrannej známky. Žalobcovia uzavreli, že prvostupňové a aj druhostupňové rozhodnutie žalovaného tak nespĺňajú zákonné podmienky pre určitosť, zrozumiteľnosť a vykonateľnosť, čo spôsobuje nezákonnosť oboch rozhodnutí a tiež ich nepreskúmateľnosť.

Ohľadne namietanej nesprávnej aplikácie článku 6ter Parížskeho dohovoru žalovaným žalobcovia v odvolaní poukázali na to, že prvostupňový súd prevzal argumentáciu žalovaného, s ktorou sa stotožnil. Nesúhlasili s názorom prvostupňového súdu, že výluka z účinnosti uvedeného článku sa nevzťahuje k spôsobu použitia ochrannej známky, ale umiestnenia chráneného názvu v rámci ochrannej známky. Zdôraznili, že používanie dotknutej ochrannej známky nie je takého druhu, že by mohlo klamať verejnosť o súvislosti medzi majiteľom ochrannej známky a navrhovateľom výmazu, čo bolo možné preveriť aj v rámci ústneho pojednávania, ktoré podľa názoru žalobcov mal žalovaný nariadiť, čo neurobil, čím podľa názoru žalobcov porušil ich práva v správnom konaní. Namietali tiež, že prvostupňový súd nezohľadnil žalobcami tvrdené skutočnosti, z ktorých je zrejmé, že používanie ochrannej známky „E.“ na tovaroch a službách, pre ktoré je ochranná známka zapísaná v registri ochranných známk, nepoukazuje na spojitosť medzi takto označenými tovarmi alebo službami a účastníkom konania, a záujmy účastníka konania tým nemôžu byť dotknuté. Mali preto za to, že nie sú naplnené vecné dôvody pre výmaz ochrannej známky a podľa ich názoru bolo napadnuté rozhodnutie vydané z dôvodu

nesprávnej aplikácie právnych predpisov žalovaným v rozpore so zákonom.

Napokon žalobcovia v odvolaní namietali nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku prvostupňového súdu, keďže podmienku aktívnej legitímácie mal skúmať ako jednu z prvých podmienok konania, a keď zistil, že žalobca 1. nemal aktívnu legitímáciu, mal bezodkladne rozhodnúť o zastavení konania vo vzťahu k nemu a s ním vo veci ďalej nekonať. Napriek uvedenému prvostupňový súd viedol celé konanie aj vo vzťahu k žalobcovi 1. a obmedzil sa na konštatovanie nedostatku aktívnej legitímácie v odôvodnení rozhodnutia.

Na základe uvedeného žalobcovia mali za to, že Krajský súd v Banskej Bystrici dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcov navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdiť stotožňujúc sa so závermi prvostupňového súdu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj ako „najvyšší súd“) ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a z dôvodov podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP s použitím § 246c ods. 1 vety prvej OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 250ja ods. 2 OSP s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcov nie je možné priznať úspech.

V predmetnej veci správny orgán prvého stupňa, Úrad priemyselného vlastníctva, rozhodnutím č. POZ 38-2000/OZ 196296-I/89-2007 zo dňa 26.7.2007 na návrh E. (E.) B. vymazal z registra ochranných znáмок ochrannú známku č. X. „E.“, ktorej majiteľom bol v čase vydania tohto prvostupňového rozhodnutia žalobca 1.. Predsedníčka Úradu priemyselného vlastníctva o rozklade, podanom žalobcom 1. proti prvostupňovému rozhodnutiu rozhodla dňa 25.8.2009 rozhodnutím č. POZ 38-2000/OZ 196296 II/144-2009 tak, že rozklad zamietla a potvrdila prvostupňové rozhodnutie konštatujúc, že rozkladom napadnuté rozhodnutie bolo výsledkom vecne správneho posúdenia a bolo vydané v súlade s právnou úpravou v čase jeho vydania.

Z predloženého spisu správneho orgánu vyplynulo, že žalobca 1. podal dňa 15.11.2007 na žalovanom správnom orgáne žiadosť o zápis prevodu ochrannej známky č. X. na žalobcu 2., ktorý bol do registra ochranných znáмок zapísaný 17.12.2007.

Predmetom odvolacieho konania v danej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým bola zamietnutá žaloba o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného správneho orgánu, ktorým žalovaný potvrdil rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa a odvolanie žalobcu zamietol, a preto odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci

odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného a súčasne rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa a konania, ktoré týmto rozhodnutiam predchádzali, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými námietkami, uvedenými v žalobe, a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného.

Podľa názoru odvolacieho súdu správne orgány oboch stupňov v preskúmvanej veci postupovali v intenciách na vec sa vťahujúcich právnych noriem a ich rozhodnutia možno považovať za skutkovo správne a v súlade so zákonom, z ktorých dôvodov súd prvého stupňa rozhodol v danej veci skutkovo a právne správne, keď žalobu ako nedôvodnú zamietol.

Po vyhodnotení závažnosti odvolacích dôvodov žalobcu vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu najvyšší súd v zmysle ustanovenia § 219 ods. 2 OSP konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem, obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s ním stotožňuje v celom rozsahu, považujúc právne posúdenie veci krajským súdom za správne, a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty prejednávanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, najvyšší súd sa vo svojom odôvodnení následne obmedzí iba na doplnenie ďalších dôvodov na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia.

K námietke žalobcami tvrdeného odňatia zákonného práva žalobcu 2. byť účastníkom správneho konania v dôsledku nevykonania žiadneho úkonu, ktorým by ho správny orgán zapojil do konania, je potrebné uviesť, že správny poriadok neustanovuje povinnosť správneho orgánu rozhodnúť samostatným rozhodnutím o procesnoprávnom nástupníctve. V prejednávanom prípade došlo po začatí správneho konania, po podaní rozkladu proti prvostupňovému rozhodnutiu k prevodu ochrannej známky zo žalobcu 1. na žalobcu 2., v dôsledku čoho došlo singulárnou sukcesiou k zmene účastníka správneho konania, majiteľa predmetnej ochrannej známky, na základe čoho žalovaný pokračoval v konaní so žalobcom 2. Na strane žalobcu 2. nemožno hovoriť o odňatí jeho práva byť účastníkom správneho konania nevykonaním žiadneho úkonu správneho orgánu a neupovedomením o konaní, zohľadniac i skutočnosť, že jediným spoločníkom a aj konateľom žalobcu 2. je žalobca 1., pričom obaja boli nesporne pred správnym orgánom zastúpení tým istým právnym zástupcom. K namietanému nedostatku doručovania druhostupňového rozhodnutia odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že včas podanou žalobou bolo preukázané, že s rozhodnutím žalovaného správneho orgánu bol žalobca 2. oboznámený, preto nedošlo k ukráteniu na jeho procesných právach.

Odvolací súd nevzhladol za dôvodný ani poukaz žalobcov v odvolaní na vytýkané vady rozhodnutí žalovaného, spôsobujúce podľa nich neurčitosť, nevykonateľnosť, nepreskúmateľnosť, a tým aj ich nezákonnosť. V nadväznosti

na uvedené je potrebné poukázať na to, že tieto námietky žalobcovia neuplatnili v zákonnej dvojmesačnej lehote na podanie žaloby. V tejto súvislosti odvolací súd pripomína, že rozhodnutie sa nezrušuje preto, aby sa zopakoval proces a odstránili formálne vady, ktoré nemôžu privodiť vecne iné, či výhodnejšie rozhodnutie pre účastníka (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 17. decembra 2002, sp. zn. 4 Sž 98-102/02).

So závermi prvostupňového súdu týkajúcimi sa aplikácie článku 6ter Parížskeho dohovoru sa odvolací súd stotožňuje v celom rozsahu a konštatuje ich správnosť (§ 219 ods. 2 OSP).

Napokon pokiaľ ide o žalobcami namietanú nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku v súvislosti s nesprávnym postupom krajského súdu po zistení nedostatku aktívnej legitímácie žalobcu 1. odvolací súd nepovažuje túto vadu konania za takú, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 212 ods. 2 OSP).

Vychádzajúc z uvedeného a s ohľadom na to, že odvolanie žalobcov neobsahuje žiadne nové právne relevantné tvrdenia a dôkazy, ktoré by mohli ovplyvniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu, Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa § 219 ods. 1, 2 OSP v spojení s § 250ja ods. 3 vety druhej OSP potvrdil, stotožniac sa s právnym posúdením a dôvodmi krajského súdu, viazaný tiež rozsahom a dôvodmi odvolania ako aj rozsahom a dôvodmi podanej žaloby.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 a aj § 142 ods. 1 OSP s použitím § 246c ods. 1 vety prvej OSP tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal, nakoľko žalobca v odvolacom konaní úspech nemal, žalovanému ich náhrada neprináleží, a účastník náhradu uplatnených trov konania neuplatnil.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave, dňa 22. júna 2011

Za správnosť vyhotovenia:
Peter Szimeth

JUDr. Jaroslava Fúrová, v. r
predsedníčka senátu